

ten slotte Piet van Harn 1946-2010

Het moest bij hem altijd net even anders gaan

Het leven is te mooi om voor een straatje te sterven, betoogde Piet van Harn op 24 maart 1975, aan de vooravond van de Nieuwmarktrellen. Maar er moest wel worden gestreden voor de idealen. En dus stond hij op de barricades toen het geweld losbarstte. "Helikopters cirkelden boven ons hoofd, terwijl agenten met traangas de boel uit elkaar probeerden te drijven," herinnert vriend Tjebbe van Tijen (66) zich. Met vele anderen vochten ze die dag als Aktiegroep Nieuwmarkt tegen de komst van een metrolijn en de verlenging van de Wibautstraat tot het Centraal Station. "We dachten niet aan een revolutie," zegt Van Tijen, "maar we moesten verzet bieden tegen het vernielen van die buurt."

Na zijn studie journalistiek in Utrecht keerde Van Harn niet meer terug naar zijn geboorteplaats in Zeeuws-Vlaanderen, waar hij opgroeide als de op één na jongste van een gezin met elf kinderen. Hij koos

voor het andere collectief, Aktiegroep Nieuwmarkt, waarmee hij zich vol overgave in het activistische leven stortte. Van Tijen: "Hij werkte als freelancejournalist, maar was daarnaast altijd druk. We organiseerden buurtfeesten, hadden een piratenzender en maakten blaadjes voor de buurt."

De twee vrienden hielden een geheel eigen herinnering over aan de roerige dagen van 1975. De avond voor de rellen legde een fotograaf hen vast tijdens een actievergadering in de smederij aan de Lastageweg. Het tafereel is nog altijd te zien in metrostation Nieuwmarkt.

Goedlachs, aimabel, opgewekt en creatief komen voorbij als naasten Van Harn omschrijven. "Hij hield enorm van het leven, was zeer belezen, kon goed discussiëren en putte talloze ideeën uit die creatieve geest van hem," zegt neef Stef van Harn (51). Hij hield van een verzetje, kon genieten van een goede maaltijd of een borrel in zijn stamkroeg De Vriendschap.

"Toch kon hij ook ontzettend gedickeerd zijn. Dan ging het zoals hij zei, geen discussie," zegt Van Tijen.

Hij reisde zo veel mogelijk, naar Afrika, Latijns-Amerika en Azië. En ook binnen de stad verhuisde hij, al bleef hij zijn Nieuwmarktbuurt altijd trouw.

Hij was op zijn plaats, meer dan een kwart eeuw, bij de Nationale Commissie voor Internationale Samenwerking en Duurzame Ontwikkeling (NCDO), vindt oud-collega Mariëtte van Stalborch (55). "Hij haalde een Malinese muziektheatergroep naar Nederland voor het Wereld Muziek Festival, maakte naam in het draagvlakonderzoek, maar wilde vooral een ander beeld geven van ontwikkelingslanden: mét de mensen spreken, niet over ze."

Altijd was hij nóg een idee, oplossing of project aan het bedenken, herinnert zijn enige zoon, Jules van Harn (35), zich. De laatste twee jaar, na zijn pensioen, wierp hij zich op als journalist voor de *OpNieuw*, de

2010

vrijwilligerskrant van de Nieuwmarktbuurt. Hij had hart voor de zaak, wat soms wel eens ten koste ging van vrouw en kind. Jules van Harn: "Hij kon veel bezig zijn met zichzelf. Dan had hij weer wat bedacht, moest-ie een festival organiseren in Nicaragua."

Het tekent zijn vader, vindt Van Harn, dat precies op de avond dat hij ter wereld kwam, zijn vader het op de Nieuwmarkt tegen de politie opnam. "Maar daarna liep hij net zo trots met de kinderwagen over het plein." Het moest altijd net even anders gaan bij vader Van Harn. Voor het slapen werd geen *fip en*

Janneke voorgelezen, maar waren er verhalen over de oorlog in Vietnam. "En als hij terugkwam van een reis, kwam hij heus niet thuis met een computerspel. Eerder met een kalebas of een blikken auto gemaakt door Malinese kinderen. Hij wilde een wereldburger van me maken." Zijn vader moest de balans vinden, weet hij nu. "Als puber begreep ik dat niet. Maar nu weet ik dat hij het goed wilde doen, en ik denk dat hij dat ook heeft gedaan."

Piet van Harn is maandag begraven op de Oosterbegraafplaats. Hij leed aan kanker.

MEREL STRAATHOF